

kjendt Ministeriet atter af, og vi fik det nuværende Ministerium. I dette Ministerium er den samme Mand Fællesstatens Finantsminister, der dengang traf Aftale med den næstforegaaende Indenrigsminister. Nu træder den nuværende Indenrigsminister op og siger: „Der er indgaaet en bindende Overenskomst, og den kan jeg paa ingen Maade fragaae, og idet jeg sendte Finantsudvalget disse Oplysninger, har jeg ikke anerkjendt en Ret for Thinget til at gaae ind paa at tage Beslutning om Sagen; jeg har kun sendt disse Oplysninger, fordi jeg troede at skulde Thinget det efter foregaaende Opfordring.“ Saaledes har jeg opfattet Ministerens Optraeden. Grunde for det Bindende i denne Overenskomst har jeg rigtignok ikke kunnet opdage, idetmindste ikke nogen for mig afgjørende Grund. Det, at Fællesfinantsministeren anseer det for bindende, kan ikke være afgjørende; det er ganske naturligt, at han ikke vil udsætte Dresundsfonden for det Tab, der kan flyde af Transactionen. Jeg har heller ikke hørt synderligt Andet med Hensyn til Lovligheden af det, der skulde være foregaaet, end at Ministeren sagde i det andet Thing, at han stolede saameget paa den daværende Ministers juridiske Kundskaber, at han var overbevist om, at han ikke vilde have gjort noget Ulovligt. Jeg er fuldkommen overbevist om, at den daværende Minister aldrig har opfattet det, som var foregaaet, anderledes end som en Aftale. Nu skal jeg være fuldkommen enig i, at de efterfølgende Indenrigsministre, naar de vilde tage Sagen lovalt, maae søge at bringe denne Aftale til en bindende Overenskomst; det troer jeg ikke, at der kan indvendes det Allermindste imod, men at sige til Rigsdagen, at der er indgaaet en bindende Overenskomst om Noget, der efter min Mening vilde saa aabenbart stride imod den Bemhndigelse, man havde, uden at man har en bestemt Erklæring fra begge Sider om, at de have sluttet en saadan, og uden at man har andre Data, hvoraf man nødvendig maa drage denne Slutning, det forekommer mig ikke rigtigt. Men naar Sagen staaer saaledes — og saaledes staaer den for mig — kan jeg ikke see Andet, end at der virkelig behøves en Bemhndigelse for den nuværende Indenrigsminister til at udbetale disse

Penge, som her er Spørgsmaal om, til Fællesministeren. Der er ikke mindste Spørgsmaal om, at den nuværende Indenrigsminister kan indenfor det Tidrum, hans Bemhndigelse varer, udlaaene til hvem han vil under sit Ansvar, altsaa ogsaa til Finantsministeren, men han kan ikke laane dem ud i Henhold til en Overenskomst, der ikke eksisterer; thi det vilde af den anden Part blive optaget saaledes, at han vilde sige: jeg tager det ikke som frit Laan, men som Noget, Du skulde ifølge den og den Overenskomst, og jeg vil ikke betale Pengene tilbage paa de Vilkaar, Du stiller, men paa de Vilkaar, Overenskomsten indeholder; til et saadant Udlaan har Ministeren ingen Bemhndigelse. Nu er det imidlertid saa uheldigt, at Ministeren opfatter det som en bindende Overenskomst. Naar dette er saa, og Rigsdagen, idetmindste Folkethinget, ikke har villet anerkjende dette — og jeg for min Part kan det heller ikke — saa synes mig, at det vilde være ganske naturligt, at Rigsdagen søger at forhindre, at Pengene blive udbetalte i Henhold til en Overenskomst, der ikke eksisterer, og nu veed jeg virkelig ikke, hvorledes dette kan stee naturligere, end som det her er skeet, ved nemlig at sætte en Bestemmelse herom ind i Finantsloven. At der er knyttet en Betingelse til den Bemhndigelse, man har givet til Udbetaling i Henhold til den supponerede Overenskomst, det kan jo ikke være afgjørende, thi det finder man i saamange andre Tilfælde i Finantsloven; baade i Anmærkningerne og Underbilagene til Finantsloven er der mange Bestemmelser, i Henhold til hvilke Summer bevilges, og dersom man ikke kan blive enig om den af Regjeringen foreslaaede Bestemmelse eller Betingelse, veed jeg heller ikke, hvorledes man skal være sig anderledes ad end at indføre en forandret, tilsvarende Bestemmelse i Finantsloven. Jeg kan ikke finde det rigtigt at rejse Striden med det andet Thing paa en efter min Mening saa skrøbelig Grund, ligesom jeg heller ikke kan see noget saa Farligt deri, at vi lade den indsatte Bestemmelse passere. Jeg har her bidraget til at udbetale abfillige Bestemmelser i Finantsloven, der ere indkomne i det andet Thing, fordi jeg har anseet dem for at være af den Bessaffenhed, at de vilde